

Sygn. akt I C 211/18

MSF
05.12.2018
Depart. ...
słacji

KANCELARIA GOSPODARSTWA
WPEŁNIEC
2018 -12- 03
-3-
Zaś.
STARSZY INSPEKTOR
L. dz. 60160
Podpis ...
KR-M- ... MSF

ODPIS

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 30 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Lipsku I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Jędra

Protokolant: stażysta Kamil Gorczyca

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2018 roku w Lipsku
na rozprawie

sprawy z powództwa A. F.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej,
o zapłatę

- I. oddała powództwo,
- II. nie obciąża powódki kosztami procesu.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY

REPORT OF THE COMMITTEE ON THE
REVISION OF THE CURRICULUM

The Committee on the Revision of the Curriculum of the Division of the Physical Sciences of the University of Chicago has the honor to submit to you this report on the work of the committee during the past year. The committee was organized in the fall of 1954 and has since that time been engaged in a study of the curriculum of the Division. The committee has held numerous public hearings and has received many suggestions from faculty and students. The committee has also conducted a series of experiments in the revision of the curriculum. The results of these experiments are reported in this report. The committee believes that the proposed changes in the curriculum are necessary for the Division to meet the needs of the students and to maintain its position as a leading center of research in the physical sciences. The proposed changes are as follows:

1. The elimination of the requirement that students take a course in quantum mechanics before taking a course in quantum field theory.
2. The elimination of the requirement that students take a course in quantum field theory before taking a course in quantum electrodynamics.
3. The elimination of the requirement that students take a course in quantum electrodynamics before taking a course in quantum chromodynamics.
4. The elimination of the requirement that students take a course in quantum chromodynamics before taking a course in quantum gravity.
5. The elimination of the requirement that students take a course in quantum gravity before taking a course in quantum cosmology.

The committee believes that these changes are necessary for the Division to meet the needs of the students and to maintain its position as a leading center of research in the physical sciences. The proposed changes are as follows:

1. The elimination of the requirement that students take a course in quantum mechanics before taking a course in quantum field theory.
2. The elimination of the requirement that students take a course in quantum field theory before taking a course in quantum electrodynamics.
3. The elimination of the requirement that students take a course in quantum electrodynamics before taking a course in quantum chromodynamics.
4. The elimination of the requirement that students take a course in quantum chromodynamics before taking a course in quantum gravity.
5. The elimination of the requirement that students take a course in quantum gravity before taking a course in quantum cosmology.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lipca 2018 roku (*data nadania w palcówce pocztowej*) A. F. wystąpiła z żądaniem zapłaty przez pozwanego Skarb Państwa – Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w Warszawie kwoty 30.771 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lipca 2018 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z deliktem legislacyjnym Skarbu Państwa, a także zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, że w wyniku nowelizacji ustawy o świadczeniach rodzinnych z dnia 7 grudnia 2012 roku zostało jej odebrane prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, jakie posiadała z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku ze sprawowaniem opieki nad ojcem M. K. Trybunał Konstytucyjny uznał w wyroku z dnia 5 grudnia 2013 roku (sygn. akt K 27/13) przepisy powyższej ustawy za niekonstytucyjne. Kolejna nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych miała miejsce w dniu 4 kwietnia 2014 roku. Na mocy tej nowelizacji w miejsce uprzednio odebranego prawa do świadczenia pielęgnacyjnego powódce przyznano prawo do ubiegania się o zastępczą formę świadczenia, tj. zasiłek dla opiekuna przyznawany na gorszych warunkach w stałej oraz niezmiennej kwocie 520,00 zł miesięcznie. Trybunał Konstytucyjny ponownie zakwestionował konstytucyjność przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych w wyroku z dnia 21 października 2014 roku (sygn. akt K 38/13) w zakresie różnicowania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego dla osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną po ukończeniu przez nią wskazanego wieku ze względu na moment powstania niepełnosprawności.

W ocenie powódki zaistniała sytuacja pozbawiła ją słusznie nabytego prawa do świadczenia pielęgnacyjnego i zmusiła do wystąpienia o zasiłek dla opiekuna, który jest świadczeniem o innym charakterze i mniej korzystnym. Wobec nie wykonania przez pozwanego wyroków Trybunału Konstytucyjnego i niewydania niezbędnych regulacji prawnych bez zbędnej zwłoki powódka ponosi od stycznia 2013 roku szkodę materialną. /*pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-5/.*

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 roku Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości. /*postanowienie k. 22/*.

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 sierpnia 2018 roku (*data nadania w placówce pocztowej*) pozwany Skarb Państwa Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. W ocenie pozwanego powódka nie wykazała żadnej z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa określonych w art. 417¹§1 i 4 kc. Przywołane w pozwie wyroki Trybunału Konstytucyjnego nie stanowią dowodu na okoliczność bezprawnego pozbawienia powódki prawa do świadczenia pielęgnacyjnego. Skarb Państwa stwierdził, że przyznanie powódce i wypłacenie jej zasiłku dla opiekuna w wysokości równej wysokości świadczenia pielęgnacyjnego nie prowadzi do powstania uszczerbku majątkowego po jej stronie. Z ostrożności procesowej strona pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczeń. /*odpowiedź na pozew k. 32-46/*

W piśmie procesowym z dnia 7 września 2018 roku pełnomocnik powódki wskazał sposób wyliczenia dochodzonego odszkodowania. /*pismo procesowe k. 53/*

W toku postępowania strony podtrzymały zajęte przez siebie stanowiska. /*pismo procesowe k. 49-72, 76-93, 94-136, 141-154, protokół rozprawy k. 74, 155/*.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. [REDAKT] K. [REDAKT] jest ojcem powódki, który od 16 lat jest osobą niepełnosprawną, niezdolną do samodzielnej egzystencji. Początkowo opiekę nad nim sprawowała jego żona, zaś po jej śmierci opiekę tę objęła jego córka A. [REDAKT], która dotychczas pracowała w sklepie. /*wyjaśnienia powódki k. 74v/*.

Decyzją Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej nr GOPS81821/6-2SP/11/2010 z dnia 9 listopada 2010 roku wydanej przez Wójta Gminy C. [REDAKT] na podstawie art. 17 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych przyznano A. [REDAKT] F. [REDAKT] świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy, bądź jej niepodejmowania w związku z opieką nad ojcem - M. [REDAKT] K. [REDAKT] w wysokości 520,00 zł miesięcznie na okres od 1 listopada 2010 roku do

bezterminowo. Ponadto na rzecz A [REDACTED] F [REDACTED] opłacane były składki na ubezpieczenie emerytalno - rentowe oraz ubezpieczenie zdrowotne. /decyzja k. 28/.

Następnie decyzją z dnia 20 listopada 2011 roku nr GOPS.8252.6-2.22.SP.2011 A [REDACTED] F [REDACTED] została przyznana pomoc finansowa dla osób pobierających świadczenie pielęgnacyjne w kwocie 100,00 zł miesięcznie na okres od 1 listopada 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku. /decyzja k. 27/.

Dnia 7 grudnia 2012 roku uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2012. 1548). Na podstawie art. 11 tej ustawy osoby uprawnione do świadczenia pielęgnacyjnego na podstawie przepisów dotychczasowych zachowały prawo do tego świadczenia w dotychczasowej wysokości do dnia 30 czerwca 2013 roku, jeżeli spełniały warunki określone w przepisach dotychczasowych. (ust. 1). Wydane na podstawie przepisów dotychczasowych decyzje o przyznaniu prawa do świadczenia pielęgnacyjnego wygasają z mocy prawa po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1. (ust. 3).

Ponadto zmianie uległy zasady przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego, a zarazem do systemu prawa wprowadzona została nowa instytucja - specjalny zasiłek opiekuńczy. Na mocy art. 1 pkt. 5 lit. b ustawy zmieniającej do art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych po ust. 1 a dodano ust. 1 b w następującym brzmieniu: „Świadczenie pielęgnacyjne przysługuje, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała: 1) nie później niż do ukończenia 18 roku życia lub 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25. roku życia.” Natomiast dla opiekunów osób wykazujących się znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, których niepełnosprawność powstała po osiągnięciu pełnoletniości (ewentualnie po zakończeniu nauki bądź ukończeniu 25 roku życia) przewidziano specjalny zasiłek opiekuńczy, o którym mowa w dodanym przez ustawę zmieniającą art. 16 a. Zmiany te weszły w życie z dniem 1 stycznia 2013 roku (art. 15 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 roku).

Na podstawie wprowadzonych zmian z dniem 1 lipca 2013 roku powódka utraciła otrzymywany dotychczas zasiłek pielęgnacyjny na ojca. Od tego momentu nie otrzymywała żadnego świadczenia z tytułu sprawowanej opieki nad M [REDACTED] K [REDACTED]. Wówczas powódka pozostawała na utrzymaniu swojego męża. Otrzymywała również zasiłek rodzinny na dzieci. /wyjaśnienia powódki k. 75/.

W wyroku z dnia 5 grudnia 2013 roku Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt K 27/13 orzekł, iż art. 11 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 7 grudnia 2012 roku o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż ustawodawca winien wprowadzić stosowne korekty. Tym samym ustawą z dnia 4 kwietnia 2014 roku o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. 2014 poz. 567) ponownie znowelizował ustawę o świadczeniach rodzinnych. Ustawa ta określała warunki nabywania oraz zasady ustalania i wypłacania zasiłków dla opiekunów osobom, które utraciły prawo do świadczenia pielęgnacyjnego z dniem 1 lipca 2013 roku w związku z wygaśnięciem z mocy prawa decyzji przyznającej prawo do świadczenia pielęgnacyjnego. Powyższa ustawa weszła w życie z dniem 15 maja 2014 roku. */okoliczność powszechnie znana/*.

W związku z powyższym powódka dnia 29 maja 2014 roku złożyła wniosek o ustalenie i wypłatę zasiłku dla opiekuna. Decyzją z dnia 9 czerwca 2014 roku nr GOPS.3.ZDO.2014 Wójt Gminy C [REDAKTED] przyznał jej zasiłek dla opiekuna w okresie od 1 lipca 2013 roku do bezterminowo w kwocie 520,00 zł miesięcznie. Tym samym powódce wyrównano należną kwotę za okres, w którym nie otrzymywała świadczenia na ojca. Ponadto w związku z dokonywanym wyrównaniem tytułem naliczonych odsetek na dzień 15 maja 2014 roku przyznano jej kwotę 279,47 zł. Od przedmiotowej decyzji powódka nie odwołała się. Nie występowała również do Urzędu Gminy by dowiedzieć się o możliwości otrzymywania innych świadczeń, czy też w innej wysokości. */decyzja k. 26, wyjaśnienia powódki k. 74v/*.

Trybunał Konstytucyjny ponownie zakwestionował konstytucyjność przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych w wyroku z dnia 21 października 2014 roku w sprawie o sygn. K 38/13, w którym orzekł, że art. 17 ust. 1 b ustawy o świadczeniach rodzinnych w zakresie, w jakim różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną po ukończeniu przez nią wieku określonego w tym przepisie ze względu na moment powstania niepełnosprawności jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji. */okoliczność powszechnie znana/*.

W 2015 roku A [REDAKTED] F [REDAKTED] a pośrednictwem telewizji dowiedziała się o możliwości ubiegania się o świadczenie w wyższej wysokości. Nie wiedziała jakie warunki trzeba spełnić. Jednakże nie podjęła żadnych działań, które mogłyby zmierzać do przyznania jej wyższej kwoty świadczenia. Jej

inicjatywą w tym zakresie było dopiero złożenie przedmiotowego pozwu.
/wyjaśnianie powódki k. 75/.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, a także na podstawie wyjaśnień powódki. Dokumenty, które legły u podstaw ustaleń, sąd uznał w całości za autentyczne i wiarygodne. Żadna ze stron nie kwestionowała przedmiotowych dowodów, a także nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które dawałyby podstawę do dokonania z urzędu negatywnej oceny tych dokumentów. Stąd też omawiane dowody zachowują w pełni właściwą dla siebie moc dowodową. W kwestii złożonych nieprawomocnych wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie zważyć należy iż mają one znaczenie tylko w ustaleniu poglądów orzecznictwa a nie są one podstawą stanu faktycznego w oparciu o który, zgodnie z art. 316 § 1 kpc może być podstawą wydania orzeczenia. W kwestii dowodów przedstawionych na płycie CD i dokumentów w postaci projektu z dnia 13 marca 2015 roku o zmianie ustawy oświadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw będących załącznikami do pisma procesowego powódki z dnia 8 października 2018 roku zważyć należy iż nie mają one żadnego znaczenia w sprawie. Są jedynie dowodem tego iż poszczególne osoby lub organy państwowe zajmowały określone stanowisko bądź podejmowały działania w przedmiocie zmian w systemie zabezpieczenia społecznego.

Powódka jako pozwanego wskazała Skarb Państwa - Ministerstwo Rodziny Pracy i Polityki Społecznej. Zdaniem Sądu oznaczenie pozwanego nie jest prawidłowe. Zgodnie z art. 67§2 kpc za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe organ jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie lub organ jednostki nadrzędnej.

W 1 ust. 2 pkt. 2 i pkt. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 roku w sprawie szczegółowego działania Ministra Rodziny Pracy i Polityki Społecznej określono, iż minister ten kieruje działami administracji rządowej praca, zabezpieczenie społeczne i rodzina. Mając zatem na względzie, iż dochodzone przez powódkę roszczenie związane z działalnością Skarbu

Państwa we wskazanym przez powoda obszarze pozwanym jako *statio fisci* Skarbu Państwa winien być Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej jako organ państwowej jednostki organizacyjnej a nie Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej jako urząd przez który minister wykonuje swoje zadania.

Pozwany przed wdaniem się w spór zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Lipsku i wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego miejscowo właściwemu, tj. Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie jako miejsca siedziby Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Zarzut powyższy nie zasługuje na uwzględnienie. Wprawdzie zgodnie z art. 29 kpc powództwo przeciwko Skarbowi Państwa wytacza się według siedziby państwowej jednostki organizacyjnej z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie. Gdyby powód wytoczył powództwo do sądu właściwości ogólnej, właściwym byłby Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia. Powódka jednakże jako podstawę właściwości Sądu Rejonowego w Lipsku podała przepisy art. 35 kpc, który wyłącza stosowanie art. 29 kpc. Powołanie się przez powódkę na związek z art. 30 kpc było oczywiście niewłaściwe co nie zmienia oceny, iż intencją powódki było skorzystanie z właściwości przemiennej, którą przewiduje art. 35 kc. Zdarzeniem wywołującym szkodę było nie wypłacenie należnego jej świadczenia w określonej wysokości. Świadczenie takie powinno być wypłacane w miejscu jej zamieszkania przez właściwy Urząd Gminy znajdujące się w obszarze właściwości Sądu Rejonowego w Lipsku.

Pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na treść art. 442¹§1 kc. Zdaniem sądu powyższy przepis w sposób w jaki interpretuje go pozwany nie może mieć zastosowania w sprawie niniejszej. Przewiduje on bowiem trzyletni termin przedawnienia liczony od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są publikowane w Dzienniku Ustaw i domniemywa się ich znajomości tak jak przepisów prawa, gdyż orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są także źródłami prawa. Powódka nie może powoływać się na brak dostępu do Internetu czy też brak umiejętności w tym zakresie. Za nieprzekonywujące sąd uznał jej wyjaśnienia, iż o możliwości dochodzenia roszczeń z tytułu utraty zasiłku pielęgnacyjnego dowiedziała się dopiero w 2015 roku. Wyjaśnienia jej w tym względzie są chaotyczne i niepowiązane. Nie zostało wykazane jakie konkretnie zdarzenie uświadomiło powódce istnienie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Okoliczności te jednak nie mają rozstrzygającego znaczenia. Szkodą powódki

powstała w wyniku nie wypłacania świadczenia pielęgnacyjnego, który miał być wypłacany każdego miesiąca. Mamy zatem do czynienia ze świadczeniem okresowym, które ulega trzyletniemu przedawnieniu zgodnie z art. 118 kc. Okres przedawnienia liczyć należy oddzielnie dla każdego ze świadczeń okresowych. Żądana przez powódkę kwota jest kumulacją świadczeń okresowych za okres od 1 lipca 2015 roku. Powództwo zostało wytoczone w dniu 18 lipca 2018 roku (data stempla pocztowego), tym samym nie uległo ono przedawnieniu co do świadczeń należnych powódce od dnia 1 lipca 2015 roku zaś uległo przedawnieniu co do świadczeń należnych powódce przed dniem 1 lipca 2015 roku, których powódka nie objęła swoim roszczeniem. Skoro szkoda powstała w lipcu i sukcesywnie w kolejnych miesiącach 2015 roku oraz w kolejnych miesiącach 2016 roku, 2017 roku i 2018 roku do dnia 31 lipca 2018 roku nie można liczyć biegu terminu przedawnienia od daty opublikowania orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Zgodnie z art. 120§1 kpc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro świadczenie pielęgnacyjne powinno być wypłacone powódce za lipiec 2015 roku do końca lipca 2015 roku, za sierpień 2015 roku do końca sierpnia 2015 roku itd. to z tymi dniami poszczególne kwoty stanowiące różnice pomiędzy oczekiwanym a wypłaconym świadczeniem stawały się wymagalne sukcesywnie z upływem kolejnych miesięcy. Odmienny pogląd skutkowałby rozpoczęciem biegu terminu przedawnieniem roszczenia przed powstaniem szkody i przed wymagalnością roszczenia.

Zgodnie z art. 417§1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Za działania władzy publicznej uznać należy także działanie w zakresie tworzenia prawa w tym ustawodawstwa. Odpowiedzialność Skarbu Państwa w podanym powyżej zakresie unormowana jest w art. 417¹§1 kc według którego jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie aktu normatywnego jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności tego aktu z Konstytucją lub Ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą i w art. 417¹§ 4 kc który stanowi, iż jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie aktu normatywnego którego obowiązek wydania przewiduje przepis prawa niezgodność z prawem niewydania tego aktu stwierdza sąd rozpoznający sprawę o naprawienie szkody. Powódka jako podstawę prawną zgłoszonego roszczenia powoływała obydwa przepisy, tj, art. 417¹§1 kc i art. 417¹§ 4 kc. Pierwszy z

tych przepisów dotyczy działania Skarbu Państwa a drugi zaniechania o których mowa w art. 417§1 kc. W przypadku pierwszej z powołanych podstaw konieczne jest stwierdzenie niezgodności aktu normatywnego Konstytucją we właściwym postępowaniu. W drugiej z powołanych podstaw nie jest to wymagane, ustala to sąd w ramach prowadzonego postępowania. Właściwym do stwierdzenia niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją jest Trybunał Konstytucyjny. Powódka swoje roszczenia opiera min. na orzeczeniach Trybunału konstytucyjnego z dnia 5 grudnia 2013 roku w sprawie K 27/13 i z dnia 21 października 2014 roku w sprawie K 38/13. Zdaniem sądu wydanie przez Trybunał Konstytucyjny powyższych orzeczeń nie oznacza automatycznie, iż została spełniona przesłanka z art. 417¹§1 kc. Zważyć należy, iż wprawdzie Trybunał Konstytucyjny w wyroku w sprawie K 38/13 stwierdził niezgodność art. 17 ust. 1b ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 7 grudnia 2012 roku jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji, jednakże tylko w zakresie w jakim zróżnicowano prawo do świadczenia pielęgnacyjnego dla osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną ze względu na moment powstania niepełnosprawności. Nie oznacza to jednak uchylenia w całości zaskarżonego przepisu. Stanowisko Trybunału w tym względzie jest jednoznaczne co wynika z punktu 8 uzasadnienia w sprawie K 38/13-” skutkiem wejścia w życie niniejszego wyroku nie jest uchylenie art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych (...) ani do wykreowania prawa do żądania świadczenia dla opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych” Skutki tego orzeczenia odnoszą się do przyszłości. Nie mają mocy wstecznej co skutkuje wyłączeniem możliwości zastosowania art. 417¹§1 kc. Uznać należy co Trybunał Konstytucyjny stwierdza wprost w swoim uzasadnieniu , iż skutkiem wyroku nie było zobowiązanie ustawodawcy do zrównania w prawach osób sprawujących opiekę nad niepełnosprawnymi w zależności od wieku zaistnienia niepełnosprawności tej osoby i nie przesądza modelu ustalania świadczeń dla tych opiekunów. Zdaniem sądu możliwość jego zastosowania byłaby możliwa tylko wtedy gdyby przedmiotowy przepis obowiązywał w dalszym ciągu.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 27/13 stwierdzał niezgodność art. 11 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 7 grudnia 2012 roku o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych ustaw z art. 2 Konstytucji. Zaskarżony i uchylony przepis miał charakter przepisu intertemporalnego w zakresie terminu wygaśnięcia uprawnień opiekunów a nie kształtu systemu świadczeń opiekuńczych. W uzasadnieniu swojego orzeczenia Trybunał

Konstytucyjny wskazał, iż wydane przez niego orzeczenie nie jest podstawą do dochodzenia odszkodowania. Powyższy wyrok został wykonany przez ustawodawcę, który w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 roku o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów dokona wyrównania przyznanego zasiłkom dla opiekunów za okres od 1 lipca 2013 roku. Tym samym powódka nie była pozbawiona świadczeń, które do 30 czerwca 2013 roku były wypłacane na podstawie dotychczasowych przepisów a od 1 lipca 2013 roku na podstawie przepisów ustawy z 4 kwietnia 2014 roku. Zważyć należy iż powódka zarówno przed dniem 30 czerwca i 2013 roku i po dniu 1 lipca 2013 roku otrzymywała świadczenie w takiej samej wysokości (520 zł) , które nie podlegało waloryzacji. Świadczenia niewypłacone w okresie od 1 lipca 2013 roku do dnia wejścia w życie ustawy z 2014 roku zostały wypłacone powódce wraz z odsetkami. Uznać należy zatem iż oprócz braku przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa po stronie powódki nie zaistniała szkoda majątkowa w określonej przez nią wysokości. Szkoda taka wystąpiłaby tylko wtedy gdyby powódka została pozbawiona jakichkolwiek świadczeń lub też otrzymywałyby je w niższej wysokości niż dotychczasowej tj. 520 zł. Inna podstawa prawna wypłacanego świadczenia nie ma żadnego znaczenia. Zdaniem sądu żądanie powódki wypłacenia tytułem odszkodowania różnicy pomiędzy świadczeniem pielęgnacyjnym wypłacanym na podstawie ustawy o świadczeniach rodzinnych a zasiłkiem dla opiekuna wypłacanym na podstawie ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów nie znajduje uzasadnienia. Po pierwsze różny jest krąg adresatów i warunki wypłacania świadczeń. Po drugie na skutek wprowadzenia nowego rodzaju świadczenia w postaci zasiłku dla opiekuna dotychczasowe świadczenie pielęgnacyjne posiada inny zakres. W szczególności została inaczej określona jego wysokość oraz jego waloryzacja. Z wyroków Trybunału Konstytucyjnego nie wynika jaki powinien być zakres zmian w ustawodawstwie. Samo zakwestionowanie przepisu w określonym przez Trybunał zakresie nie rodzi obowiązku ustanowienia prawa określonej treści. Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 417¹§1 kc i 417¹§4 kc *a contrario* orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Powództwo zostało oddalone w całości. Zdaniem sądu brak jest podstaw do zastosowania ogólnej reguły zasądzenia kosztów procesu powiązanej z jego wynikiem określonej w art. 98§1 i §3 kpc w zw. z art. 99 kpc. Sprawa niniejsza ma charakter precedensowy . Jak wynika z przedłożonych przez strony dwóch odpisów wyroków zapadłych w analogicznych sprawach orzecznictwo jest rozbieżne i znikome w ilości. . W jednym z wyroków powództwo zostało

oddalone zaś w drugim co do zasady uwzględnione. Sprawa dotyczy w głównej mierze wykładni i stosowania prawa w tym na styku z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego. Zważyć także należy, iż powódka była zwolniona od kosztów sądowych a jej jedynym źródłem utrzymania jest świadczenie pielęgnacyjne w kwocie 520,00 zł, ma na utrzymaniu troje dzieci. Wobec powyższego na podstawie art. 102 kpc orzeczono jak w pkt. II wyroku.

